

Снап (скорочено)

Ернест Сетон-Томпсон

Частина перша

Рано вранці я отримав телеграму від свого шкільного товариша Джека: "Посилаю тобі чудове цуценя. Будь ввічливий з ним. Неввічливих він не любить".

Герой чекав посилок з великою цікавістю. На посилці було написано: "Небезпечно". Всередині хтось буркотливо повискував. Там був маленький білий бультер'єр. Щеня виявилось агресивним.

"Якби тільки його лапка не заплуталася в дротяній сітці, мені довелося б погано". Довго автору довелося просидіти на столі, підсмикуючи ноги: "Я дістав книжку і продовжував сидіти на столі до тих пір, поки не затекли ноги і почав гаснути вогонь у каміні".

Всю ніч щеня проспало у героя в ногах.

"Повне його ім'я було Джінджерснап". Але герой назвав його Снап. Щоб тварина не вмерла з голоду, головний герой вирішив нагодувати щеня. Воно було настільки голодним, що стало їсти з рук господаря.

"Через три місяці нас не можна було розлити водою".

На прогулянках щеня було безстрашним. "Траплялося й Снапу бути побитим, але ніякий гіркий досвід не міг вселити в нього і крупиці обережності". Дружби Снап удостоїв лише свого господаря і розсильного контори. Цуценя хотіли навіть купити три американських мільярдера. Тільки грошей не вистачило.

Друга частина

Восени героя відправили в подорож. Снапа довелося залишити з квартирною господинею. "Вони не зішлись характерами. Він її зневажав, вона його боялася, обидва вони ненавиділи один одного". У листах господиня постійно скаржилася герою на Снапа. Під час відрядження герой познайомився з фермою братів Пенруфів. Там лютував вовк. Ніщо і ніхто не міг його перемогти. Герою дуже хотілося, щоб його безстрашне щеня було тут. Наступний лист від господині: "...Ця підла собака бешкетує в моїй кімнаті".

Господар вирішив виписати свого улюбленого щеня в Мендозу. "Пенруфи будуть раді моєму Снапу".

Частина третя

"Наступна моя зустріч з Джінджерснапом зовсім не настільки відрізнялася від першої, як можна було очікувати. Він кинувся на мене, прикидався, що хоче вкусити, безперервно бурчав. Але бурчання було грудне, басисте, а обрубок хвоста посилено сіпався".

Старий Пенруф був тепер цілком переконаний, що "у всьому світі немає жодної собаки, здатної потягатися хоча б з кроликом". На наступний день господар з цуценям і інші люди вирушили на полювання.

"Дандеру показали здобич, і він, як і вчора, повів за собою строкату зграю – хортів, вовкодавів, гончих, догів, бультер'єра і вершників. На мить ми побачили погоню: без сумніву, це був вовк, що рухався довгими стрибками попереду собак. Чомусь мені здалося, що передові собаки не так швидко біжать, як тоді, коли вони гналися за шакалом. Що було далі, ніхто не бачив. Собаки повернулися назад одна за одною, а вовк зник". Всі стали жартувати, що собаки злякалися.

Вночі знову вирушили на полювання. Господар став показувати Снапу вовка. Цуценя "кинувся щодуху навздогін за вже біглими хортами". "... Дандер наздогнав вовка і гаркнув у нього за спиною. Сірий повернувся до нього для бою, і перед нами постало славне видовище. Собаки підбігали по дві і по три, оточуючи вовка кільцем і гавкали на нього, поки не налетів останнім маленький білий песик. Цей не став витрачати часу на гавкіт, а кинувся прямо до горла вовка, промахнувся, проте встиг вчепитися йому в ніс. Тоді десять великих собак зімкнулися над вовком, і дві хвилини по тому він був мертвий. Ми мчали навскач, щоб не упустити розв'язки, і хоч здалеку, але виразно розглянули, що Снап виправдав мою рекомендацію. Тепер настала моя черга вихвалитися. Снап показав їм, як ловлять вовків, і нарешті мендозька зграя доконала вовка без допомоги людей".

У бою Снап був поранений. "Я доглядав за ним, як за дитиною. Він показав цим ковбоєм, кого не вистачає в їх зграї".

Частина четверта

"На наступний день була річниця появи у мене Снапа. Погода стояла ясна, сонячна. Снігу ще не було. Ковбої знову зібралися на вовче полювання. До загального розчарування, рана Снапа довго гоїлася. Він спав, як звичайно, у мене в ногах, і на ковдрі залишалися сліди крові. Він, звичайно, не міг брати участь у цькуванні. Вирішили відправитися без нього. Його заманили в комору і замкнули там. Потім ми вирушили в дорогу. Всі, чомусь, передчували недобре. Я знав, що без мого собаки ми зазнаємо невдачі, але не уявляв, наскільки велика вона буде".

Снап вибрався і побіг за господарем. Господар взяв його в сідло. З сідла Снап побачив вовка і зіскочив. "Великі хорти побачили рухому точку і по рівнині витягнувся довгий ланцюг собак. Цькування обіцяло бути цікавим, так як вовк був зовсім недалеко і собаки мчали щодуху". Вовка оточили могутні собаки. "Потім скачками пронісся білосніжний гумовий м'ячик, який незабаром перетворився в маленького бультер'єра. Снап, повільно біжучий і найменший з зграї, примчав, важко дихаючи – так важко, що, здавалося, він задихається, і підлетів прямо до кільця навколо хижака, з яким ніхто не наважувався битися. Завагався він? Ні на мить! Крізь кільце гавкаючих собак він кинувся напролом до старого вовка, цілячись прямо в глотку. І вовк вдарив його з розмаху своїми двадцятьма іклами. Однак малюк кинувся на нього вдруге, і що сталося тоді, важко сказати. Собаки змішалися. Мені здалося, що я побачив, як маленький білий пес вчепився в ніс вовка, на якого миттю напала вся зграя. Ми не могли допомогти собакам, але вони і не потребували нашої допомоги. У них був ватажок незламної сміливості, і коли битва нарешті закінчилася, перед нами на землі лежали

вовк – могутній гігант – і вчеплене в його ніс маленьке біле цуценя.

Ми стояли навколо, наготові втрутитися, але позбавлені можливості це зробити. Нарешті все було скінчено: вовк був мертвий. Я гукнув Снапа, але він не рушив. Я нахилився до нього. Снап, Снап, все скінчено, ти вбив його! Але песик був нерухомий. Тільки тепер я побачив дві глибокі рани на його тілі.

Я спробував підняти його: "Пусти, старина: все скінчено!" Він слабо загарчав і відпустив вовка. Грубі скотарі стояли навколо нього на колінах, і старий Пенруф пробурмотів тремтячим голосом: "Краще б у мене пропало двадцять биків!" Я взяв Снапа на руки, назвав його по імені і погладив по голові. Він злегка загарчав, як видно, на прощання, лизнув мені руку і замовк назавжди.

Всі з великим смутком поверталися додому. З нами була шкура жахливого вовка, але вона не могла нас втішити. Ми поховали безстрашного Снапа на пагорбі за фермою. Я чув при цьому, як стоячий поруч Пенруф пробурмотів: "Ось це дійсно сміливець! Але з таким возом хоробрості далеко в нашій справі не підеш."